

Bona nit!

Avui, quatre de setembre de 2023, set anys després de l'assassinat de cinc joves, s'ha trobat el culpable.

Això va ser el que vaig llegir al diari en aquell moment. Ara us contaré com va anar tot.

Aquell quatre de setembre teníem deures de tecnologia. L'Edgar, la Júlia, l'Arnau i el Mickaël, eren els meus companys de grup. Eren tots quatre gent molt simpàtica i molt treballadora, jo n'estava molt content del meu grup, fins que vaig saber que eren gent molt ocupada. Havíem quedat que faríem una videotrucada que no arribava mai. Per WhatsApp, vaig demanar per quinzena vegada quan podíem fer-la.

Edgar: Hola, sé que ho hem de fer, però ara tinc entrenament de rugbi. Abans de les dues no podré.

Arnau: Hola, jo tampoc puc. Ni avui ni demà. Ho sento!

Edgar: Clar, però jo no puc dijous ni divendres abans de les vuit de la nit a causa del rugbi.

Júlia: Hola a tots, jo aquesta setmana no podré, tinc dentista el dimecres i els altres dies tinc entrenaments de futbol i de boxa. Acabo a les 20 h o a les 21 h.

Com tindrien temps de fer els deures? Estava pensant en allò quan vaig rebre un missatge de l'Arnau.

Arnau: Hola, jo només podria el dijous, els altres dies tinc natació i anglès.

Tu: Haurem de fer el treball un cap de setmana o durant una hora de dinar...

Júlia: Jo menjo a casa.

La discussió no tenia final. Era una cosa que em cabrejava. I la tensió m'anava pujant, tenia ganes de fer els deures i de no parlar-ne més. Vaig intentar tranquil·litzar-me pensant com ho podíem solucionar.

Mentre esperava una resposta dels meus companys, jugava a Minecraft en un món on érem varis i, on fèiem cases i botigues. En aquest món hi havia gairebé tota la classe, menys alguna gent que suposo que no es podien permetre pagar el joc que de fet és bastant car.

L'endemà, vam parlar-ne al pati, però alguns es van començar a enfadar. Jo ja no volia ni discutir ni parlar; els nervis m'esteaven pujant. L'Arnau va decidir parar la discussió abans no arribéssim a les mans. La Júlia va tenir una molt bona idea: fer grups de dos o tres i dividir-nos la feina, però no van

voler fer-ho perquè suposo que era massa treball. Això em feia, i suposo que a la Júlia també, sentir-me inútil.

El divendres ella i jo vam demanar veure el professor de tecnologia per demanar-li si podíem fer el treball separats de l'Arnau, de l'Edgar i del Mickaël però ell no va voler perquè era massa treball per tothom. Ens feia sentir malament, perquè sabíem que hauríem de fer el treball gairebé integralment ella i jo.

En tornar a casa, vaig jugar a Minecraft amb la Júlia, perquè el seu entrenament de boxa s'havia anul·lat. I després vam començar el treball.

-No podrien estar absents els professors de l'Arnau i de l'Edgar també? -vaig dir a la Júlia.

Ja em va respondre ella llavors:

-Sí! A més, avui és festiu a Espanya i hi haurà moltíssima gent a la carretera.

-És veritat, no hi havia pensat! Però com és que no hem tingut horari intensiu?

-No ho sé.

En aquell moment no vam recordar que jo tenia un amic que feia tennis amb l'Arnau i que m'havia dit que no tenien tennis a causa del pont a Espanya. Quan ho vaig recordar, una ràbia exagerada em va entrar contra ell perquè podia fer el treball, però ell s'havia guardat aquella informació.

Dissabte teníem molts deures i els membres del meu grup continuaven sense poder quedar. Sentia molta impotència i m'estava desesperant. No volia suspendre. El dilluns, quan vaig demanar qui podia quedar, tots em van respondre que no podien. Aquell dia era l'últim que teníem per preparar el treball. Jo sabia en el fons que ja no podíem fer res, que suspendríem. Per calmar la meua fúria vaig decidir jugar a l'ordinador, com sempre. Quan vaig acabar la botiga que estava fent, vaig veure que la Júlia s'havia connectat i, tot seguit, em va sorprendre que el Mickaël també es connectés, perquè havia dit que no podia quedar.

Tu: Hola, Mickaël, com estàs? Però No tenies entrenament de Bàsquet?

Mickaël: Hola, bé i tu? No, se m'ha anul·lat. Però passava que la Júlia també tenia entrenament de boxa, per això no he dit res al grup.

Tu: Bé! Ah! D'acord encara que haguessis pogut enviar un missatge.

Mickaël: Ja ho sé, ho sento, però no hi he pensat. El pròxim cop ja us ho diré.

Tu: D'acord. , per un cop no passa res! Jo ara m'he de desconnectar fins demà.

Mickaël: Adeu, fins demà.

Dit això em vaig desconnectar i vaig començar a fer els deures de francès. Un cop ja tenia acabats tots els meus deures, tenia ganes de jugar. Quan vaig estar a Minecraft no imaginava quina sorpresa m'hi trobaria.

Aquella nit una notícia al telenotícies em va cridar l'atenció, hi va haver quatre morts d'entre 14 a 16 anys en les seves habitacions, decapitats i desmembrats. Aconsellaven als joves que sobretot no sortíssim de casa i que tanquéssim totes les portes, finestres i, evidentment, que no estiguessin mai sols.

Durant un any hi va haver investigacions amb presumptes culpables que van ser exculpats. Jo durant aquell any vaig tenir més por que els meus companys, perquè era l'únic del grup que havia sobreviscut. La cosa estranya que van trobar a casa dels meus companys assassinats era que ells no tenien ni la porta de casa, ni cap finestra oberta. Ells només tenien l'ordinador amb el Minecraft. La policia va buscar qui eren les últimes persones que s'havien connectat al joc i jo en feia part. Em van fer moltes preguntes. Em vaig cabrejar moltíssim i la cosa més estranya que mai m'havia passat va succeir en aquell mateix moment:se'm va recordar tot.

El que havia passat era que quan tots els del meu grup estaven connectats al joc, una ràbia desconeguda va entrar-me. Vaig tenir la sensació que tot el cos em cremava. Era horrible, la meua visió s'estava tornant borrosa i vermella, tenia la pell que semblava que es foradava com un rusc, les meves sabates es foradaven a mesura que els meus peus es feien molt més grans. Un cop ja no tenia aquestes sensacions estranyes, a causa de la transformació en animal indescriptible, vaig canonejar-me cap a la pantalla de l'ordinador i em vaig adonar que ja no estava a casa meua: estava dins del joc. Ho vaig aprofitar per matar l'Arnau encara que fos virtualment. I vaig fer el mateix amb la resta de companys.

Després d'això, em vaig despertar a la meva habitació sense saber que havia succeït. Creia que m'havia adormit. No sabia quant temps havia passat; jo, llavors, havia continuat la vida normal. Uns quants mesos després, tres policies armats van venir a buscar-me.

Quan van arribar a casa meva, no hi van trobar ningú. Jo havia marxat per amagar-me al bosc, perquè no em trobessin. Un dia, mirant el telèfon, vaig veure un anunci: "Es busca un noi d'uns quinze anys, alt, cabells marrons, de més o menys un metro setanta". Tenia molta por. Vaig decidir entregar-me a la policia, però no sabia dir per què, un policia, en veurem a la comissaria, va treure l'arma que portava i va donar-me un tret al cap. Vaig morir a l'acte.

Us demaneu com puc contar aquesta història? És normal i la raó és que uns minuts després d'haver sentit una cremada al cap, estava a fora del meu cos i ara crec que soc un fantasma. Si no em creieu, us ho podria demostrar que existeixo durant la nit; però us aviso, no podreu dormir mai més tranquils!